वाह्लीको रथमाहार्षीज्जाम्बूनदविभूषितं। सुदक्षिणस्तु युयुजे श्वेतैः काम्बोजजैर्हयैः।
सुनीथः प्रीतिमांश्चैव ह्यनुकर्षं महाबलः। ध्वजश्चेदिपतिश्चैवमाहार्षीत् स्वयमुद्यतं।
दाक्षिणात्यः सन्नहनं स्वगुप्तीषे च मागधः। वसुदानो महेष्वासो गजेन्द्रं षष्टिहायनं।
मत्स्यः स्वक्षान् हेमनद्धानेकल्प्य उपानहौ। आवन्त्यस्त्वभिषेकार्थमापो बहुविधास्तथा। १९१५
चेकितान उपासङ्गं धनुः काश्य उपाहरत्। असिञ्च सुत्सरुं शल्यः शैक्यं काञ्चनभूषणं।
अभ्यषिञ्चत्ततो धौम्यो व्यासश्च सुमहातपाः। नारदञ्च पुरस्कृत्य देवलञ्चासितं मुनिं।
प्रीतिमन्त उपातिष्ठन्नभिषेकं महर्षयः। जामदग्न्येन सहितास्तथाऽन्ये वेदपारगाः।
अभिजग्मुर्महात्मानो मन्त्रवद्भूरिदक्षिणं। महेन्द्रमिव देवेन्द्रं दिवि सप्तर्षयो यथा।
अधारयच्छत्रमस्य सात्यकिः सत्यविक्रमः। धनञ्जयश्च व्यजने भीमसेनश्च पाण्डवः। १९२०
चामरे चापि शुद्धे द्वे यमौ जग्टहतुस्तदा। उपाग्टह्णाद्यमिन्द्राय पुराकल्पे प्रजापतिः।
तमस्मै शङ्खमाहार्षीदारुणं कलशोदधिः। शैक्यं निष्कसहस्रेण सुकृतं विश्वकर्म्मणा।
तेनाभिषिक्तः कृष्णेन तत्र मे कश्मलोऽभवत्।
गच्छन्ति पूर्व्वादपरं समुद्रञ्चापि दक्षिणं। उत्तरन्तु न गच्छन्ति विना तात पतत्त्रिभिः।
तत्र स्म दध्मुः शतशः शङ्खान् मङ्गलकारकान्। प्राणदन्त समाध्माता स्ततो रोमाणि मेऽहृषन्। १९२५
प्रापतन् भूमिपालाश्च ये तु हीनाः स्वतेजसा। धृष्टद्युम्नः पाण्डवाश्च सात्यकिः केशवोऽष्टमः।
सत्त्वस्था वीर्य्यसम्पन्ना ह्यन्योऽन्यप्रियदर्शनाः। विसंज्ञान् भूमिपान् दृष्ट्वा माञ्च ते प्राहसंस्तदा।
ततः प्रहृष्टो बीभत्सुः प्रादाद्धेमविषाणिनां। शतान्यनडुहां पञ्च द्विजमुख्येषु भारत।
न रन्तिदेवो नाभागो यौवनाश्वो मनुर्न च। न च राजा पृथुर्वैन्यो न चाप्यासीद्भगीरथः।
ययातिर्नहुषो वाऽपि यथा राजा युधिष्ठिरः। यथाऽतिमात्रं कौन्तेयः श्रिया परमया युतः। १९३०
राजसूयमवाप्यैवं हरिश्चन्द्र इव प्रभुः। एतां दृष्ट्वा श्रियं पार्थे हरिश्चन्द्रे यथा विभो।
कथन्तु जीवितं श्रेयो मम पश्यसि भारत। अन्धेनैव युगं नद्धं विपर्य्यस्तं नराधिप। कनीयांसो विवर्द्धन्ते ज्येष्ठा हीयन्त एव च।
एवं दृष्ट्वा नाभिबिन्दामि शर्म्म समीक्षमाणोऽपि कुरुप्रवीर। तेनाहमेवं कृशतां गतश्च विवर्णताञ्चैव सशोकताञ्च।
इतिश्री महाभारते सभापर्व्वणि द्यूतपर्व्वणि दुर्य्योधनसन्तापे द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः॥ ५२॥
॥ धृतराष्ट्र उवाच॥ त्वं वै ज्येष्ठो ज्यैष्ठिनेयः पुत्र मा पाण्डवान् द्विष। द्वेष्टा ह्यसुखमादत्ते यथैव निधनं तथा।
अव्युत्पन्नं समानार्थं तुल्यमित्रं युधिष्ठिरं। अद्विषन्तं कथं द्विष्यात्त्वादृशो भरतर्षभ। १९३५
तुल्याभिजनवीर्य्यश्च कथं भ्रातुः श्रियं नृप। पुत्र कामयसे मोहान्मैवं भूः शाम्य मा शुचः।
अथ यज्ञविभूतिं तां काङ्क्षसे भरतर्षभ। ऋत्विजस्तव तन्वन्तु सप्ततन्तुं महाध्वरं।
आहरिष्यन्ति राजानस्तवापि विपुलं धनं। प्रीत्या च बहुमानाच्च रत्नान्याभरणानि च।
अनार्य्याचरितं तात परस्वस्पृहणं भृशं। स्वसन्तुष्टः स्वधर्म्मस्थो यः स वै सुखमेधते।
अव्यापारः परार्थेषु नित्योद्योगः स्वकर्म्मसु। रक्षणं समुपात्तानामेतद्वैभवलक्षणं। १९४०